

Hồ Ly

Contents

Hồ Ly	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2

Hồ Ly

Giới thiệu

Thể loại: Đoàn văn / Huyền huyền / 1 x 1 / HEEEdit: Thạch Họa LamBeta: Dạ DuĐặng Lạc Phổ là một con hồ ly đực,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ho-ly>

1. Chương 1

Đặng Lạc Phổ là một con hồ ly đực, một con hồ ly lông đỏ bình thường.

Đặng Lạc Phổ nói, “Ta chắc chắn là một hồ ly lông đỏ, đỏ như lửa. Ai nghi ngờ lão tử liều mạng với kẻ đó!”

Thật ra màu lông toàn thân Đặng Lạc Phổ từ trên xuống dưới trông giống màu vàng úa hơn, tuy nhiên dựa theo nguyên nhân phía trên, mọi người nhất trí, Đặng Lạc Phổ là một hồ ly lông đỏ.

Đặng Lạc Phổ là một con hồ ly đực trưởng thành bình thường, cho nên nó có một bà vợ – một con hồ ly cái trưởng thành bình thường. Vì sao lại chọn con hồ ly đó, Đặng Lạc Phổ nói ta quên rồi. Dù sao nàng thích ta vì ta rất anh tuấn, ta lúc ấy chẳng nhớ là nhìn nàng có chỗ nào thuận mắt, cứ thế lấy thôi.

Hồ ly với hồ ly cũng chẳng cần phải cử hành thủ tục với nghi thức gì, thấy thích thì chính là vợ chồng. Chờ đến lúc Đặng Lạc Phổ chán cục cưng nhà mình, muốn chia tay thì chia không được nữa. Hồ ly cái mắt long lanh nước nói cho Đặng Lạc Phổ, “Ta có...”

Vì thế mà Đặng Lạc Phổ rơi vào cái bi kịch mà mọi thằng đàn ông đều sẽ rơi vào. Bụng của hồ ly cái càng ngày càng to, ăn càng ngày càng nhiều. Đặng Lạc Phổ vì bữa ăn đầy đủ dinh dưỡng cho thai phụ mà cực khổ chạy vòng quanh, càng ngày càng gầy yếu.

Chạng vạng, Đặng Lạc Phổ đứng ngấm mặt trời lặn. Cảm giác của nó bây giờ đối với cuộc sống là vô cùng tuyệt vọng. Hồ ly cái sắp sinh rồi. Không biết là ba con bốn con hay là năm sáu con. Trong một phút chốc, trước mắt Đặng Lạc Phổ hiện ra cái mồm há hoác kêu gào đòi ăn của tụi nhỏ, suy sụp nhắm mắt lại, đem mũi vùi sâu vào bụi cỏ.

Đúng lúc đó Đặng Lạc Phổ nghe thấy một loạt tiếng vó ngựa. Nó vênh tai nhanh chóng nhảy dựng lên, hai lúi ba lúi, lúi ngay vào cái vồng lớn. Đặng Lạc Phổ giãy dụa vài cái, có mấy người đi vào bụi cỏ xách cả nó lẫn cái vồng lên, xách đến trước mặt một người đang cười ngựa.

Đặng Lạc Phổ đột nhiên cảm thấy tất cả đều là ý trời, là ông trời ban ơn cho nó được giải thoát. Vì thế nó ngừng giãy dụa, mắt sáng ngời nhìn cung tên trong tay người cười ngựa, nước mắt cảm kích long lanh.

Người cười ngựa nhìn thoáng qua Đặng Lạc Phổ, thoải mái vung tay, “Một con cáo già đã gầy lại trụi lông, chả dùng làm gì được. Thả đi, coi như tích đức.”

2. Chương 2

Vì thế Đặng Lạc Phổ bị ném ra ngoài. Nó thực phần nộ, cái gì mà cáo già trụi lông! Lão tử đang lúc tráng niên! Tuy rằng gần đây không có hơi sức đâu để ý đến lông lá nhưng vẫn đồ rục như trước, trọc cái gì mà trọc! Đặng Lạc Phổ thề một ngày nào đó nhất định phải cho nhân loại kia biết mặt.

Hôm sau, lão Tao hàng xóm sang báo tin, trưởng lão kêu nó qua. Trưởng lão bảo Đặng Lạc Phổ, nghe nói người được nhân loại thả đi? Cho người một con đường sống chính là có ơn với người. Theo quy củ của hồ ly, có ân tất báo. Đặng Lạc Phổ người xuống núi báo ân đi, vấn đề gia đình người, để từ từ tộc trưởng giúp người giải quyết.

Vì thế Đặng Lạc Phổ cáo biệt vợ con, xuống núi báo ân. Đặng Lạc Phổ nói, lão tử nhất định phải báo thù!

Người thả Đặng Lạc Phổ là con trai của một tướng quân trong kinh thành, họ Trình tên Tự Cẩm. Đặng Lạc Phổ hóa thành người thư sinh tên Trịnh Sinh, ở một túp lều nào đó kiếm có kết bạn với Trình Tự Cẩm.

Đặng Lạc Phổ cho rằng cách đối phó một con đực tốt nhất chính là tìm một con cái để chiếm hết thời gian rảnh rỗi của nó. Vì thế Đặng Lạc Phổ ra sức dẫn dụ nữ đến bên cạnh Trình Tự Cẩm.

Đầu tiên là bên đường đông giúp Trình Tự Cẩm nhặt khăn tay bị rơi khỏi kiệu của thiên kim tiểu thư nhà Vương gia, sau đó trong một cuộc liên hoa lại đưa cho Trình Tự Cẩm một con bướm trắng mà Phù tiểu thư đang muốn bắt, lần khác thì là điều của mình châu tiểu thư nhà quan ngự sử, trân ngọc của ái nữ nhà thái sư Cuối cùng, trong kinh thành đã có hơn mười vị mỹ nữ cùng tương tư Trình Tự Cẩm, các nàng ai cũng đều hi vọng mình là người mà Trình Tự Cẩm yêu nhất.

Cuối cùng, ngày phán quyết đã đến. Hơn mười vị mỹ nhân cùng cha mẹ các nàng bưng bưng sát khí mà tới, ép Trình Tự Cẩm nói thẳng ra rốt cục hắn muốn người nào.

Trình Tự Cẩm nói, “Ta người nào cũng không muốn.”

Nhóm mỹ nữ cùng cha mẹ các nàng vung con dao sáng loáng.

Trình công tử không chút sợ hãi mỉm cười, “Ai ta cũng không thể muốn. Trong lòng ta từ lâu đã có một người. Ta đã thề kiếp này chỉ thương một mình người đó, cho dù đỉnh núi không còn góc nhọn, sông không còn dòng chảy, trời long đất lở cũng vĩnh viễn không đổi thay.”

Nhóm mỹ nữ cùng cha mẹ các nàng mắt đều ươn ướt, buông dao, lau nước mắt rời đi. Trước khi đi đều tặng lại cho Trình công tử lời chúc phúc chân thành thiết tha, mong rằng người hữu tình trong thiên hạ sẽ được bên nhau trọn đời.

Đặng Lạc Phổ ngồi xổm bên cạnh xem náo nhiệt. Hồ ly nghe không hiểu [người đó] ở đây là nam hay nữ, nhưng nó thấy hỏa quang mãnh liệt hùng hực cháy lên trong mắt Trình Tự Cẩm. Sự cảnh giác mẫn tuệ của dã thú làm lông mao toàn thân nó dựng thẳng lên. Nó nhanh chóng chạy một mạch đến vùng ngoại ô, hiện nguyên hình, lùi về núi cao lồng lộng.

Đặng Lạc Phổ muốn về ôm hồ ly cái nhà mình mà nói, “Ta cảm thấy người thật sự rất không tồi.” Nhưng vận mệnh chính là như vậy, đi qua thôn này rồi người sẽ không tìm được nhà trọ kia nữa.

“Bọn nhỏ lớn hết rồi, đều đã sống tự lập.” Hồ ly cái nói. Nàng bây giờ là vợ của lão Tao, vừa mới mang thai. Đặng Lạc Phổ giờ mới phát hiện thì ra mình đã xuống núi hơn một năm.

Đặng Lạc Phổ có cảm giác trống rỗng khi đã buông xuống tất cả gánh nặng. Nó đang suy tư về giá trị đích thực của sinh mệnh, cái gì là thật cái gì là giả, cái gì tồn tại cái gì hư vô.

Chạng vạng, nó lại nhìn trời chiều. Xuống núi một năm cũng được nuôi béo lên, da lông bóng loáng mượt mà. Tịch dương chiếu lên người nó, óng ánh đỏ rực. Đặng Lạc Phổ bỗng nhớ tới khoảng thời gian khi xuống núi, bỗng nhiên thật muốn cùng một người ở đây tắm nắng uống rượu.

Con đực sẽ không sinh ra tiểu hồ ly. Đặng Lạc Phổ đem mũi vùi thật sâu vào bụi cỏ.

Lúc này, Đặng Lạc Phổ nghe thấy tiếng vó ngựa. Nó vểnh tai, quay đầu lại nhìn. Một người ngồi sau lưng ngựa, cung tên trong tay sáng loáng, ánh mắt của Đặng Lạc Phổ cũng sáng loáng.

Tịch dương đỏ rực, cả thế giới này cũng đỏ rực.

Đặng Lạc Phổ nhắm mắt lại, vì ta là một con hồ ly đỏ.

Hai người từ trong bụi cỏ đi tới, người cưỡi ngựa túm chân sau của Đặng Lạc Phổ đang run lấy bầy xước lên, “Màu lông không tồi, nghe Trịnh huynh nói hẳn thích hồ ly đỏ, mang cái con vật này cho hắn đi.”

_____Hoàn_____

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ho-ly>